

СПРАВА «МІНЯЙЛО ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF MINYAYLO AND OTHERS v. UKRAINE)

(заява № 59356/10 та 2 інші)

Стислий виклад рішення від 24 вересня 2020 року

У цій справі згідно з твердженнями заявників кожен з них зазнав жорстокого поводження працівників правоохоронних органів з метою отримання зізнавальних показань у зв'язку з підозрою у скоєнні злочинів. Незважаючи на скарги заявників, кримінальні справи за ознаками жорстокого поводження працівників міліції не порушувалися, а коли були порушені, то закривалися у зв'язку з відсутністю доказів.

Згідно з твердженнями заявника у заяві № 61038/10, він був свавільно позбавлений волі 23.08.2008 у Красноармійському міському відділі міліції, куди його доставили для допиту у зв'язку з підозрою у підпалі.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на жорстоке поводження працівників міліції та непроведення розслідування у зв'язку з цим. У заяві № 59356/10 заявник також скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на необґрунтовану тривалість кримінального провадження щодо нього. У заяві

№ 61038/10 заявник подав скаргу за пунктом 1 статті 5 Конвенції на свавільність його затримання і тримання під вартою 23.08.2008 та за статтею 13 Конвенції на непроведення ефективного розслідування його скарг у зв'язку з цим.

Розглянувши скарги заявників за статтею 3 та 13 Конвенції, Європейський суд зазначив, що вони мають розглядатися лише за статтею 3 Конвенції. Оскільки описи обставин жорстокого поводження із заявниками були детальними та послідовними, а результати проведених розслідувань їх не спростовували, Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику, дійшов висновку про порушення статті 3 Конвенції як за матеріальним, так і за процесуальними аспектами.

Щодо іншої скарги заявника у заяві № 59356/10 Європейський суд, посилаючись на свою практику у справах проти України вказав, що тривалість кримінального провадження щодо заявника була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку», і констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Стосовно скарги заявника у заяві № 61038/10 Європейський суд зазначив, що у матеріалах справи достатньо документів для висновку, що 23.08.2008 заявник тримався під вартою у відділі міліції як підозрюваний, а відповідного документу у зв'язку з цим не було складено. Європейський суд також зауважив, що заявник не мав забезпеченого правовою санкцією права на відшкодування у зв'язку з позбавленням його свободи. З огляду на це Європейський суд констатував порушення пунктів 1 та 5 статті 5 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що було порушено як процесуальний, так і матеріальний аспекти статті 3 Конвенції щодо усіх заявників;

4. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції у зв'язку зі скаргою на тривалість провадження, висунутою у заяві № 59356/10;

5. *Постановляє*, що було порушено пункти 1 та 5 статті 5 Конвенції у зв'язку зі скаргами, висунутими у заяві № 61038/10;

6. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції».